

Тогава Дора се яви при Мери.
Държеше Мери въ скути своята рожба
И ронеше поройни сълзи тихо.
Недружелюбно готвеше се тя
Да срѣщне Дора, считайки я врагъ. —
При влизане, тя кротко ѝ продума:

— «Досѣга ази слушахъ своятъ чичо,
Но кая се горчиво за това:
Поради мене, стапа всичко туй;
Поради мене, толкова неволи
Сполетяха Вилляма: но сега
За паметъта на мъртвий и за тебъ,
Която своя той избра жена,
И за това сираче, — ази дойдохъ
При тебъ: Ти знаешъ, толкова години
Не е било таквазъ богата жетва, —
Дай свойто чедо; азъ ще нагодя
Срѣдъ нивитѣ така, че да обърне
Внимание на него чичо; негли,
Отъ жетвата обрадвано, сърдце му
Ще се прѣвърне, и дѣтето той
При себе си сега ще прибере —
Зарадъ тогозъ, когото нѣма вече.»

И Дора взе дѣтето; и съсъ него
Упшти се прѣзъ нивитѣ. Тя сѣдна
Срѣдъ класоветѣ, тамо гдѣто още
Не беше сѣрпъ минавалъ, и високо
Вирѣеше се веселий синчецъ.